

правопорушення у зв'язку зі знищенням або пошкодженням речі, а також витрати, які особа зробила або мусить зробити для відновлення свого порушеного речового права (прямі збитки). Стаття 6.1.7. Проекту передбачає: «Особа, яка знищила чи пошкодила чужу річ, що спричинило істотну майнову шкоду, – вчинила злочин 1 ступеня».

Аналізуючи ці положення можна зробити висновок, що умисне знищення чи пошкодження майна зокрема загальнонебезпечним способом є матеріальним складом і обов'язковою ознакою повинно містити наслідок заподіяння істотної майнової шкоди. Така позиція авторів не узгоджується з судовою практикою, яка склалася – при кваліфікації злочину умисного знищення чи пошкодження майна шляхом підпалу, вибуху чи іншим загальнонебезпечним способом (ч. 2 ст. 194 КК України) розмір спричиненої майнової шкоди не має правового значення.

Ця позиція міститься в роз'ясненні щодо встановлення кваліфікуючих ознак, які надаються в Постанові Верховного Суду від 05 листопада 2020 р. у справі № 536/621/16-к [3].

### ЛІТЕРАТУРА:

1. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. – 11-те вид., переробл. та допов. – Київ : ВД «Дакор», 2019. 1387 с.
2. Проект Кримінального кодексу України.  
URL: <https://newcriminalcode.org.ua/upload/media/2023/01/30/proyekt-kryminalnogo-kodeksu-ukrayiny-stantom-na-30-01-2023.pdf> (дата звернення: 08.04.2023 р.).
3. Постанова Верховного Суду від 05.11.2020 р. у справі № 536/621/16-к. URL : <https://verdictum.ligazakon.net/document/92765517> (дата звернення: 01.03.2023).

УДК 341

**Мельник О. П.**

*к.ю.н., доцент кафедри публічного права,  
Державний податковий університет*

### МІЖНАРОДНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ КОНФЛІКТІВ МІЖ ДЕРЖАВАМИ

За часи війни, людство втратило мільйони життів, перш ніж дійти до усвідомлення того, що у війні потрібні правила, яких варто дотримуватися всім. На перший погляд, війни не мають нічого спільного із законом, а швидше є проявом тотального хаосу. Проте є приклади воєнних операцій, під час яких зважали на закони і звичаї ведення війни. В такий спосіб країни визнають світовий порядок і свою приналежність до цивілізованого світу.

Не зважаючи на заборону використання військової сили в міжнародних відносинах, держави залишають за собою право приймати рішення про її

застосування для вирішення суперечок та конфліктних ситуацій, що виникають між ними.

Правила війни вперше були прописані в Гаазьких і Женевських конвенціях. Ці міжнародні договори мають універсальний характер, тобто є обов'язковими для всіх без винятку держав, і застосовуються під час воєн. Вони не забороняють вести війни, але встановлюють чіткі рамки дозволеного під час них.

Міжнародним товариство ще в 1864 року, коли було ухвалено першу Женевську конвенцію. Вона стосувалася поліпшення долі поранених на полі бою. Кожна війна у світі регулюється законами та звичаями міжнародного гуманітарного права. Ці обмеження було створено для того, щоби знизити жорстокість і смертоносність війн.

Міжнародне гуманітарне право обмежує методи і засоби ведення воєнних дій і спрямоване на захист тих, хто не бере або припинив брати участь у воєнних діях. Його мета – зберегти дух гуманності в розпалі збройного конфлікту, а головний принцип – наявність обмежень навіть під час війни [1].

Проте чи дотримується держави цих норм. Як свідчать сучасні воєнні події, то можна спостерігати протилежну ситуацію. Водночас є країни, які цих законів не дотримуються. Однією з таких країн є Росія.

Воєнний конфлікт завжди мав серйозний правовий вплив на міжнародні відносини як сторін конфлікту, так і третіх держав. З початком воєнних дій для воюючих сторін наступають певні правові наслідки: припинення дипломатичних і консульських відносин; припиняються і забороняються економічні, торговельні, фінансові та інші відносини й угоди з юридичними та фізичними особами противника; до громадян ворожої держави може застосовуватися спеціальний режим; оголошення стану війни тягне за собою зміну правового режиму територій тощо. Але в даний час більшість збройних конфліктів не супроводжуються юридичним оголошенням стану війни. Як можемо спостерігати про агресію росії та проведення спеціальної операції на Україні без оголошення війни.

Справедливий світовий порядок мав би не тільки проголошувати рівність всіх перед законом, але і забезпечувати суверенне право на справедливість цього закону. Якщо Міжнародний суд справедливості ухвалює рішення, що засуджує війну Росії проти України, вимагає негайного припинення агресії, а Росія спокійно ігнорує таке рішення – це не справедливість, і це не суд [2]. Майбутня система глобальної безпеки має стати ефективною і справедливою. Її ефективність має вимірюватись спроможністю упереджувати війни, а якщо вони стаються, то зупиняти їх активними і рішучими діями.

На наш погляд, дієвими напрямками можуть стати: автоматичне виключення агресора з усіх міжнародних організацій, виключення із економічних союзів і систем фінансових розрахунків, заморожування активів на території інших держав та інше.

Країни, проти яких розв'язано агресію, не мають, як це зробила і робить Україна, вимолювати міжнародну підтримку, звертатися із проханням ввести санкції проти агресора, це все має відбуватися автоматично, як тільки Міжнародний суд справедливості визнає факт агресії.

Невиправдана агресія проти України та відсутність колективної військової відповіді можна розцінювати як демонстрацію провалу світового правового порядку. Занепокоєння щодо такої невдачі спонукає до переоцінки інструментів, які пропонує міжнародне право для запобігання війнам або пришвидшення їх мирного припинення.

Більшість цивілізованих країн визнали незаконну агресію росії проти України, але частина з них залишаються осторонь втручання у процес протидії агресору. Тому, міжнародне право повинно стати на шлях пошуку дієвих механізмів протидії агресії, яка ніби здійснюється відносно однієї держави, але її наслідки стають невідповідними для всього світу.

#### **ЛІТЕРАТУРА:**

1. Зміцнення поваги до міжнародного гуманітарного права. URL: [https://blogs.icrc.org/ua/wp-content/uploads/sites/98/2018/02/MGPOctoberBook\\_web.pdf](https://blogs.icrc.org/ua/wp-content/uploads/sites/98/2018/02/MGPOctoberBook_web.pdf)
2. Корсунський С. «У мене є мрія»: як зупинити війну або якою має бути система міжнародної безпеки? URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/ostannya-viyna-mizhnarodna-bezpeka/31778458.html>

УДК 343

**Мельник С. С.**

*к.е.н., Доцент кафедри кримінального аналізу  
Державного податкового університету*

### **СПЕЦІАЛІТЕТ НЕДОБРОСОВІСНОЇ ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ**

Недобросовісна фінансова діяльність (далі - НФД) – явище економічної сфери, де відбувається рух фінансових ресурсів. В строго філософському тлумаченні, явище - це категорія, яка відображає зовнішні властивості, процеси, зв'язки предмета, які піддаються пізнанню безпосередньо в формах живого споглядання[1]. Тому НФД має піддаватись «живому спогляданню» в структурному виділенні наступних її елементів: 1)фінанси, 2)діяльність та 3) недобросовісність.

В результаті дослідження ми виокремили наступні характеристики феномену НФД, тобто сформуvalи спеціалітет[2] НФД.

Причинність НФД – потреба чи бажання заволодіння фінансовими ресурсами, яке є психологічною здатністю, чи результатом матеріальної нужди, або можливістю заволодіння фінансовими ресурсами шляхом порушення формальних та неформальних правил ведення економічної діяльності, в результаті чого, за оцінкою такої недобросовісної особи, не настає відповідальність, або вона здатна її уникнути.

Мотивованість НФД – в межах НФД спонукання до дії є усвідомлення внутрішнього бажання недобросовісної особи заволодіти фінансовими